

# HON NA ČASOVÉHO AGENTA

1.

Zhruba padesát tisíc let před Kristem existovala na Zemi civilizace, která je nepředstavitelná dokonce ještě dnes. Lidé - tenkrát si říkali Lemurové - uměli cestovat vesmírem a pěstovali obchodní styky s mnoha slunečními soustavami Mléčné dráhy. Pak se jednoho dne objevili Haluťané a podrobili si Galaxii.

Narazili na Lemury a tím začal tvrdý existenční boj. Haluťané byli silnější. Vyhnali lidi z jejich domovské planety a pronásledovali je vesmírem.

Zdánlivá záchrana přišla z budoucnosti. Byla záhadná a tajuplná, ale stále lepší, než jistota zániku. Lemurové se odvážili velkého skoku do Mlhoviny Andromeda. Nebyl to však jen skok prostorem, byl to i skok časem.

Perry Rhodan učinil stejný skok s CRESTEM III, ne však dopředu, ale nazpět. Planetární časový stroj Vado vymrštil CREST III více než padesát dva tisíce let do minulosti - přímo doprostřed první galaktické války, kterou vedli Lemurové s Haluťany.

Mistři ostrovů relativní současnosti tím vyřadili ze hry svého největšího protivníka, Perryho Rhodana. Nebylo už žádné spojení mezi minulostí a současností, která se pro Rhodana stala dalekou budoucností.

Ale Mistři ostrovů se zmýlili.

Parasprinterům Rakalovi a Tronarovi Woolverovým se podařilo vrátit se do současnosti a uvědomit Reginalda Bulla. Tak byli varováni Pozemšťané. Pomocí triku se dvojčata Rakal a Tronar, telepórtér Tako Kakuta a drobný Lemy Danger dobrovolně vydali do časové pasti a nechali se vymrštit do minulosti. Bylo třeba informovat Rhodana. A pak došlo k nehodě.

Když se Pulec zřítíl do minulosti, nebyla na obrazovce nejprve

patrná žádná změna. Pak se ale začaly stíny míjet rychleji, aby zničehonic opět zpomalily a začaly dostávat tvar. Obraz byl ostřejší.

„Za chvíli to bude," zamumlal Rakal a uvolnil se. „Každou chvíli se musí objevit situační transponder Vario."

Nemuseli dlouho čekat.

Nad Variem, padesát dva tisíc let v minulosti, se na nebi objevil načervenalý zářící prstenec o průměru milion kilometrů. Transponderový oblouk. R-10 byla uchopena mocnou silou a řítila se k prstenci.

Lod' se ponořila.

Skoro ani nebylo cítit šok, když Pulec skočil osmnáct světelných let a rematerializoval se uprostřed Mlhoviny Andromeda, přímo v slunečním šestiúhelníku intergalaktického transponderu.

Bylo to šest modrých obřích sluncí, která poskytovala energii, nutnou pro materiální transmisi přes jeden a půl milionu světelných let.

R-10 bez přestávky uháněla k neviditelnému transponderu, který tvořil těžiště šesti sluncí. Tentokrát pocítili při dematerializaci lehký šok - a hned se zase rematerializovali.

Byli v domovské Mléčné dráze.

Zhruba padesát tisíc let před Kristem.

Ale trvalo to jen pár vteřin, pak je galaktický šestiúhelník vyslal zase dál, tentokrát k řídicí planetě Kahalo.

Když se obrazovky znovu rozzářily, vyskočil Rakal z lehátka.

Jediným skokem byl u kontrolního pultu.

Poznal lemurskou kontrolní flotilu, která se řítila na předem očekávaného protivníka.

Pulce ochránil zelený ochranný štít a začal palbu Lemurů opětovat.

Flotila lemurského admirála Hakhata sestávala z velké části

z kulovitých bitevních lodí s maximálním průměrem tisíc šest set metrů - tedy stejných lodí, jaké později vlastnili Akonané. Časový agent Frasbur Lemurům sdělil, že několika lodím cizí rasy, které chtějí zabránit přesídlení Lemurů do Mlhoviny Andromeda, se podařilo proniknout do transmitteru. Musejí se prý každou chvíli materializovat nad Kahalem.

Rozkaz zněl zničit je.

Admirál Hakhat udělil pokyny. Ze všech stran se objevovaly jednotky a zaujímalý postavení.

Frasbur neudal žádný počet. Mohlo to být pět, ale také několik tisíc lodí.

Pulec prvnímu útoku unikl. Nebylo divu, vždyť za kontrolním pultem seděl stále ještě Rakal Wool-ver.

Mutant útok očekával. Šíleně zrychlil a prorazil lemurské linie. Palubní zbraně nepřetržitě pálily.

„Jsi lehkomyšlný, Rakale," prohlásil jeho bratr Tronar, který seděl vedle něj. „Zapni hypervysílač, ať se radiopaprskem dostaneme na povrch Kahala. Tako se může teleportovat. Lemy se pak pokusí uniknout s HELLTIGEREM."

Blížili se ke Kahalu.

„Štít!" zvolal Tronar. „Už dlouho nevydrží zatížení! Zhroutlí se!" Rakal váhal.

„Myslíš?" Rakal chtěl zapnout interkom, aby informoval Lemyho, když vtom se zelený štít definitivně zhroutl.

Několik motorů explodovalo.

„Skoč!" zvolal Tronar a chytil bratra za ruku. „Jakýkoli energetický paprsek! Jinak jsme ztraceni!"

Tako to měl jednodušší.

Žádné pomocné prostředky nepotřeboval. Teleportoval se ve stejné

vteřině, kdy Pulec vybuchl po zásahu bombou.

Pak všichni - Rakal, Tronar a Tako - beze stopy zmizeli.

HELLTIGER byl vymřštěn do vesmíru.

Když Lemy znovu nabyl vědomí, vznášel se nepozorován mezi le-murskými loděmi.

Bylo štěstí, že HELLTIGERA zamaskovali jako trosku. Jen díky tomu se mu podařilo dostat se na CREST III a informovat Rhodana.

Tronar, Rakal a Tako však zůstali nezvěstní.

Jak již bylo řečeno, měl to Tako zvlášť jednoduché. Když loď explodovala, naslepo se teleportoval. Protože měl na sobě speciální ochranný skafandr, nebylo to žádné riziko. Materializoval se ve vesmíru, mnoho světelných vteřin od lemurských lodí.

Pod ním se vznášela planeta Kahalo, řídicí planeta. Pod pyramidami byla memohala, kde se ukrýval agent Frasbur.

Byla by chyba skákat přímo tam. Časový agent byl nebezpečný a byl ve spojení s Mistry ostrovů.

Tako prostě padal. Přitažlivost planety si ho přitáhla, a teleporter padal stále rychleji. Byl nepatrným bodem v nekonečnu a téměř se nedal lokalizovat. Zůstalo mu několik minut času na to, aby pomyslel na své přátele. Dvojčata se jistě dostala do bezpečí, ale co se stalo s Lemym?

Lemy, jen něco přes dvacet centimetrů vysoký, seděl ve své tříme-trové lodi. Pokud ještě existovala. Nemohl jen tak přistát na Kahalu, a ani to neměl zkoušet. Snad se mu podařilo Lemurům uniknout. Pokud ano, už byl na cestě ke

CRESTU III.

A Rhodan brzy pošle pomoc.

Problém bude najít Rakala a Tronara. Dvojčata musela použít první možný impuls, aby se dostala do bezpečí. Bylo domluveno, že se setkají na Kahalu, snad někde v memohale, která nabízela dostatek úkrytů a neskládala se pouze z jedné místnosti.

Když se Tako ocitl v horních vrstvách atmosféry, zapnul individuální štít, aby byl chráněn před horkem. Stále ještě padal a pozoroval přitom, co je pod ním.

Šest pyramid bylo snadné rozpoznat. Vytvářely materializační pole.

V tomto poli se rematerializovaly všechny věci, které sem

byly poslány slunečním šestiúhelníkem a obráceně.

A pod pyramidami ležela memohala.

V poslední chvíli se Tako teleportoval do hor, vzdálených asi dvacet kilometrů od pyramid a rematerializoval se na jednom vrcholku. Viděl před sebou v údolí ležet město a na přistávací ploše rozeznal tisícovky lodí.

Pohled na Kahalo se za padesát tisíc let téměř nezmění. Kahalo stále zůstane středem galaxie, neboť bylo počátkem cesty do Andromedy.

Tako zapnul telekom, ale nic se nestalo. Nezbylo mu tedy nic jiného, než jednat na vlastní pěst a setkání s Rakalem a Tronarem více nebo méně přenechat náhodě.

Lemurové byli lidé jako on. kdyby měl jejich uniformu, mohl by se mezi nimi bez problémů pohybovat, aniž by to bylo nápadné. ve speciálním skafandru to ale nešlo. Poznali by v něm cizince, jakmile by ho spatřili. Možná by bylo nejlepší počkat tady v horách a zapnout telekom na příjem.

Neznamenalo to žádné riziko. Kromě

toho by se mohl spojit s dvojčaty, hned jak by se ohlásila.

Tako prozkoumal nejbližší okolí a našel malou jeskyni. Nebyla příliš prostorná, ale kryla ho před pohledem shora. Posadil se na kámen uprostřed. Cítil se poměrně bezpečně, avšak starost o dvojčata a především o Lemyho ho neopouštěla.

Nemohl ale nic dělat.

Z kapes vyhrabal koncentráty a vodní tablety a utišil nehorší hlad. Pak se uložil ke spánku. Protože se ochladilo, nastavil termoregulaci ve skafandru na vyšší hodnotu. Příjem telekomu nastavil na největší hlasitost. Jestli se dvojčata ohlásí na smluvené vlně, nepřeslechne to.

2.

Bratři Woolverové byli mutanti. Říkalo se jim parasprinteři, protože dokázali cestovat v libovolném energetickém proudu. Na přání se dematerializovali a energetický proud - světlo, radiové vlny, energetické střely z impulsního paprskometu - použili jako transportní médium.

Když byl Pulec zasažen, napojili se bratři na energii střely, která jejich loď definitivně roztrhla. Bez jakékoli časové ztráty se dostali do výchozího bodu energie a znovu se materializovali.

A stáli před lidmi.

Lemurové byli k smrti vyděšeni pohledem na dvojčata, která se před

nimi objevila z ničeho. Tronar a Rakal toho využili a utekli pryč z kupole. Konstrukce lodi byla podobná pozemské konstrukci. Nebylo tedy těžké najít cestu do radiocentrály.

Na lodi panovala bojová pohotovost. Tronar a Rakal skočili do antigravu a nechali se vynést nahoru. Byli před velitelským můstkem.

Otázka byla, jestli je loď právě ve spojení s Kahalem.

Tronar pět vteřin váhal, pak přistoupil ke dveřím, které se automaticky otevřely. Dvojčata vešla.

Zařízení se na první pohled nelišilo od pozemských lodí. Velká hyperkomová obrazovka byla v provozu. Hovořil z ní lemurský admirál. Na židli před ním seděl admirál Hakhat, velitel kontrolní kahalská flotily.

Dveře se za Tronarem a Rakalem nehlučně zavřely.

Nikdo si jich nevšímal, ale beztak byli prakticky v bezpečí. Dematerializace a nastoupení na hyperimpuls trvalo jen zlomek vteřiny.

Dvojčata rozuměla jazyku Lemu-rů, který byl prakticky identický s jazykem tefroda.

„...přilet dalších lodí je nepravděpodobný," říkal právě admirál na obrazovce. „Stáhněte své jednotky, Hakhate. Nechte nad Kahalem kroužit jen hlídky. A na Kahalu mějte připravenou obrannou flotilu. To by bylo vše."

„V pořádku, pane," odpověděl Hakhat.

Okamžik ticha, pak řekl cizí admirál:

„Kdo je tam?"

„Kde, pane?"

„Ti dva muži, kteří právě vešli do centrály. To jsou nové

pokusné skafandry?"

Hakhat se otočil.

Jednou už pozemské speciální skafandry spatřil. Věděl, že Pozemšťané mají mutanty, kromě jiných i teleportery.

Reagoval bleskově - a přesto pozdě.

„To jsou cizinci! Zahájit palbu! Zabít!"

Vytáhl paprskomet a namířil ho na Tronara.

Oba parasprinteri zmizeli. Hakhat se pomalu otočil, paprskomet stále ještě v ruce.

„je mi líto, pane. Museli to být teleporteři. Takže přežili výbuch své lodi."

„Vyhlaste poplach pro Kahalo!" přikázal admirál, který náhle zbledl. „Musí být tam. Ostatní příkazy zůstávají v platnosti."

Rakal a Tronar se materializovali na Kahalu v radiocentrále. Ale pouze na několik vteřin, pak se znovu napojili na proud impulsů a dostali se do vedlejší stanice, několik set kilometrů od hlavního města.

„To by bylo," řekl Rakal s úlevou. „Otázka je, jak tu budeme dlouho."

„Moc dlouho ne, Rakale." Tronar si setřel z čela pot.

„Musíme pochopitelně zmizet. Kdybych tak věděl, kde vězí Tako!"

„Má to lehčí než my. Kde to ale jsme?"

„Nemám ponětí. Mohli bychom ovšem teď sami použít stanici a vybrat si, kam se chceme dostat. Možná existuje přímé radiové spojení

k Frasburovi do memohaly. Pak bychom byli hned u cíle."

„A pak? Co s ním? Rhodan ho chce živého. Mrtvý časový agent by nám nebyl k ničemu. Jedině on nám může ukázat cestu do budoucnosti."

Tronar přikývl, ale nic neřekl. Pozoroval oba Lemury, které hned po materializaci přemohli, a kteří nyní leželi v bezvědomí na zemi. Pak náhle řekl:

„Telekom! Proč se nezkusíme spojit s Takém? Na radiopaprsku se k němu dostaneme, silný je dost.“

„Dobrý nápad. Ale když budeme dlouho vysílat, snadno nás dostanou.“

„Už teď vědí, že tady ve stanici není něco v pořádku.“

Zapnuli oba své přístroje a vysílali na stejné vlně. Trvalo to jen deset vteřin, a přišla odpověď.

„Sakra, vy jste ale hlasití! Přitom jsem tak krásně spal. Kde věžíte?“

„Nemáme tušení. A vy?“

„V horách, asi dvacet kilometrů od hlavního města. Našel jsem jeskyni. Trochu studená, ale jinak celkem útulná. Můžeme odsud dobře operovat, řekl bych.“

„Dobrá, jdeme k vám. Hlavně to nevypínejte!“

„Jasně. Jinak byste viseli ve vzduchu.“

Tako chvíli čekal, pak za sebou náhle uslyšel zvuk. Otočil se a spatřil Tronara a Rakala.

„Zase šťastně spolu,“ řekl Tako. „Až na Lemyho,“ dodal ustaraně.

„Lemy už bude na cestě na CREST III,“ uklidňoval ho Rakal. „Myslím, že bychom nyní měli začít s realizací našeho úkolu. Máme zajmout časového agenta Frasbura a v nouzi ho zneškodnit. Ale pouze v případě nouze!“

„Dobrá. A když ho zajmeme, přivedeme ho sem do jeskyně a budeme čekat, co bude dál?“ chtěl vědět Tako.

„Nemáme jinou možnost. Určitě se nám podaří poslat Rhodanovi krátký hyperimpuls. Na vašem místě bych si nedělal starosti s tím, co bude později.“

„Přesto se ptám, jestli máme teď skočit do memohaly. Bude to úplně jednoduché, když vás vezmu na ruce. V nejhorším případě můžeme

zase hned zmizet. Ale neřekl bych, že ve všech místnostech budou strážé. Časový agent má jen málo důvěrníků. Navíc sotva počítal s tím, že se vrátíme tak rychle.“

„Počkejme půl hodiny," navrhl Tronar. „Mám hlad. Už padesát dva tisíce let jsem nic nejedl."

Zasmáli se a vybalili zásoby. Tako zatím držel hlídku u vchodu do jeskyně.

„Jsme hotovi," řekl Tronar konečně. „Možná bychom měli počkat, až bude úplná tma."

„Pod povrchem nehraje denní světlo žádnou roli," odpověděl Tako. „Neměli bychom ztrácet čas. Nikdo z nás neví, kdy se Lemy dostane na CREST III. Může to být za pár hodin, ale i za pár dní. A kdoví, kdy nám Rhodan pošle posily."

„Jak nejrychleji to půjde, o tom není pochyb," řekl Rakal. „Ale nejdříve za deset hodin. Redpoint je dva tisíce šest set světelných let odsud."

Tako se koncentroval na dvacet kilometrů vzdálené pyramidy a pak skočil.

Měli štěstí. Materializovali se těsně pod střechou široké, setmělé haly a padali pouze tři metry do hloubky. Hala byla prázdná.

Byla to však ona hala, která byla známá jako memohala.

Veškeré přístroje byly demontované a odvezené. Nezůstalo nic, jen holé zdi a pár zbylých osvětlovacích těles. Na zemi ležely zničené náhradní díly.

„Přišli jsem pozdě," konstatoval Tako zklamaně. „Frasbur utekl. Jak ho máme znovu najít?"

Tronar obcházel halu a našel dveře. Daly se otevřít. Za nimi ležela další místnost, stejně prázdná a opuštěná.

Celá memohala existovala už pouze jako fragment. Vybavení a důležité přístroje, umožňující spojení s Andromedou a s budoucností, chyběly.

„Musely tu přece zůstat nějaké stopy," řekl Rakal.

Tako stál uprostřed haly.

„je jen jedno vysvětlení," řekl pomalu. „Smrtí Regnal-Ortona byli Mistři ostrovů varováni. Náhle poznali, že nás podcenili. Jednali odpovídajícím způsobem. Frasbur měl dost času, aby se dostal do bezpečí. Nemyslím, že opustil Kahalo,

na to je tato planeta příliš důležitá. Našel si jen nový úkryt, aby odtamtud mohl dále operovat. Musíme ho najít."

Tak nějak to opravdu bylo, ale celou pravdu netušil ještě ani Tako. Nikdo ji netušil, dokonce ani Perry Rhodan. Skutečnost o Mistrech ostrovů byla tak neuvěřitelná a fantastická, že jí logickým myšlením nebylo možné přijít na stopu.

Frasbur seděl ve svém úkrytu a čekal na návrat cizinců, přicházejících z budoucnosti.

Předtím ale ve staré memohale nastražil past.

A tři mutanti se do ní nic netušíce chytili.

Zpráva Lemyho Dangers se chýlila ke konci.

„Zbytek je jednoduchý. Když se Tronarovi a Rakalovi podařilo dostat se odsud do Andromedy a do budoucnosti, pak musela existovat i obrácená cesta. Tak jsme se nechali časovou pastí Vario dobrovolně chytit a poslat do minulosti. Nad Kahalem jsme se jeden druhému ztratili, ale jsem si jistý, že parasprinteři a Tako na Kahalu bezpečně přistáli. Možná už dokonce zajali Frasbura a čekají jen na to, až je vyzvedneme."

Generál Lemy Danger stál před Perrym Rhodanem na stole. Vedle Rhodana seděl obr Melbar Kasom, Lemyho přítel. Pocházel z planety Ertrus a protože tam vládla přitažlivost 3,4 g, vážil Kasom šestnáct centů a byl to gigant, vedle něhož už beztak malý Lemy působil jako moucha.

Vedle Kasoma seděl Gucky a tvářil se tajemně. Všechn ten rozruch kolem trpaslíka Lemyho mu pomalu začínal jít na nervy.

Chovají se, jako by Lemy vlastnoručně dostal CREST III zpátky do současnosti. Přitom to nejtěžší je teprve před nimi. Pak ještě budou starého dobrého Guckyho potřebovat! A jak ho budou potřebovat!

„Tak tedy pojďme na to!" zapištl Gucky a zaklepal pěstičkou na stůl. „Když na nás čekají - na co tedy čekáme my?"

Rhodan se na něj vážně zadíval.

„Nebudeme čekat dlouho, maličký. Myslím, že dvojčata a

Tako jsou ve velkém nebezpečí. Frasbura nesmíme podceňovat. je to Tefrod

z přítomnosti. Do minulosti se vrátil na rozkaz Mistrů ostrovů, aby ovlivňoval události podle jejich vůle. Ví, že jsme se nevzdali. Určitě se dobře připravil, a já mohu jen doufat, že na to tři mutanti nezapomenou, až na něj zaútočí."

„Nejsou, doufám, pochybnosti," vmísil se Lemy svým jasným hláskem, „že budu u toho. Nakonec znám situaci nejlépe."

Gucky zalapal po dechu.

„Tak? A kdo tě vytáhl ze šlamastyky, do které ses dostal cestou na Kahalo?"

Ted' zalapal po dechu Lemy.

„Nebylo to spíš obráceně?"

„Ať už je to jak chce," poučoval ho myšob, „beze mě bys tu ted' nebyl. Co?"

Lemy přikývl.

„Možná. A co to má společného s nastávající akcí?"

„Že se jí zúčastním - to je všechno."

Lemy se ušklíbl.

„Nemám nic proti, pokud bude šéf souhlasit." Pohlédl na Rhodana. „Správně?"

Kasom a Redhorse zvedli paže.

„Hlásíme se dobrovolně."

„Na Kahalu potřebujeme alespoň dva dobré teleportéry," řekl Rhodan vážně. „Gucky tedy půjde s námi. Navíc je telekinetik a telepat. Kasom bude pilotovat stíhačku, kde budou mít Gucky a Lemy dost místa. Major Redhorse převezme jednu z Korvet a bude mít roli pomocníka v pozadí. Měl by zůstat v odstupu několika světelných měsíců od Kahala. Hlavní věc je, abyste mi přivezli dvojčata a Taka živé a zdravé."

„A samozřejmě i časového agenta Frasbura," dodal Gucky. „Toho taky živého a zdravého."

„Setkáme se za dvě hodiny v hangáru," uzavřel Rhodan a vstal. „Jasně?"

Gucky vstal, šel ke stolu a vzal Lemyho.

„Smím odnést malého brášku do postýlky?“ vyptával se zdvořile. „Hodinku si zdřímneš, velké věci zvládneš. To jsem složil sám.“

„je to vidět,“ poznamenal Lemy přátelsky. „Pojďme.“

Rhodan počal, až se za nimi zavřely dveře.

„Pánové, pojd'te do mě kabiny. Mám tam mapy, které budeme potřebovat. Budou platit i teď. ve vesmíru se mění věci jen pomalu. Někdy příliš pomalu.“

Ostatní ho mlčky následovali.

V kabině Rhodan rozložil mapy.

„Kahalo je dva tisíce šest set světelných let daleko. Osm světelných měsíců od něj je žluté slunce bez planety. To je váš cíl, majore Redhorsí. Ukryjete se tam do lokačního stínu, ale tak, abyste kdykoli mohl přijmout hyperradiogram. Buďte neustále na příjmu a čekejte, až vám dá Kasom smluvené znamení. Můžete si je domluvit během letu. Moskyt zůstane v hangáru Korvety, dokud nebude Kahalo vzdálené několik málo světelných let. Pak se rozdělíte a poletíte dál jednotlivě.“

Redhorse má funkci posily a nouzového komanda. Vlastní pátrání po mutantech provedou Kasom, Gucky a Lemy. Kdyby byl Moskyt při přistání zničen, musíte zasáhnout vy, Redhorsí. Korveta je ultramoderní a má největší palebnou sílu, kterou si u lodě její velikosti můžete představit. Mohl byste zničit i několik lemurských bitevních křižníků a přitom neutrpět ani škrábnutí. Kdyby to bylo nutné, dostaňte Kasoma a ostatní z Kahala.“

„Rozumím,“ prohlásil Redhorse klidně, ale v očích se mu zablesklo. „V pořádku.“, „Zvládneme to,“ dodal Kasom.

„Otázka je,“ poznamenal Rhodan, „jsou-li dvojčata a Tako stále ještě naživu. Start za čtyřicet minut. Ještě nějaké otázky?“ Žádné nebyly.

V hangáru čekali Gucky a Lemy, který seděl v náprsní kapse Guckyho kombinézy.

„To je dost, že jdete," prohlásil nezdvořile, což u něj byla vzácnost. „Už se vás nemůžeme dočkat."

„Pořád jsme tu ještě brzy," uklidňoval ho Redhorse.

„Startujeme za pět minut. Moskyt je v hangáru Korvety KC-1."

Přesně za pět minut opustila KC-1 obrovský hangár a vystřelila do vesmíru. Přešla do lineárního prostoru, kde zákony normálního vesmíru pozbývaly platnost. Spojení s Einsteinovým vesmírem bylo nemožné a každý předmět, který se nepohyboval rychlostí světla, zůstával nedosažitelný. V podstatě tak byl lineární vesmír negativním vesmírem.

Teprve několik světelných let před Kahalem se Redhorse vrátil do

normálního vesmíru, aby se zorientoval. Všichni se několik hodin prospali a osvěžení očekávali akci. Sešli se v centrále k poslední poradě.

„Lokalizovali jsme několik lemurských jednotek," oznamoval Redhorse a ukázal na obrazovky. „Chrání Kahalo před útoky Halut'anů. Bude to těžké, dostat se tam."

Kasom pokrčil rameny.

„Budeme mít určitě štěstí. Moskyt je maličký, obratný a rychlý. Než nás objeví, budeme už zase pryč."

„Samé nesmyslné řeči," poznamenal Gucky drze. „Pojďme na to. Jen tu marníme čas, zatímco mutanti možná zoufale čekají na naši pomoc."

Redhorse se na něj zašklebil.

„Možná máš pravdu, ale já doufám, že ne," odpověděl.

Kasom a Gucky se nasoukali do Moskyta.

„Hodně štěstí," popřál jim Redhorse. „A brzy se ozvěte!" Pak se vrátil do centrály a pozoroval na monitoru, jak Moskyt odstartoval a zmizel mezi hvězdami. Pak měl dost práce, protože Lemurové ho lokalizovali a zaútočili na něj.

Několikrát se ponořil do lineárního vesmíru a změnil směr. Pronásledovatelé ztratili stopu. Když se osm světelných měsíců od Kahala naposled vrátil do Einsteinova vesmíru, byli

Lemurové ti tam.

Redhorse zamířil ke žlutému slunci a začal kolem něj kroužit. Zapojil příjem hypervysílání a ještě chvíli zůstal v centrále a díval se na obrazovky. Pak vstal a předal velení majoru Nowakovi-Millsovi. Byl podivně neklidný a chtěl se trochu uvolnit. Nikdo nemohl tušit, co všechno je čeká.

Možná bude potřebovat všechny své síly, aby přestál příští hodiny nebo dny.

3.

V první chvíli Tronar, Rakal a Tako nevěděli, že se chytili do pasti.

Memohala byla prázdná. Frasbur uprchl a našel si novou skrýš. To nebylo příliš vzrušující. Hledání bude prostě muset začít znovu, ale jednou ho najdou.

Tentokrát to Tako řekl nahlas:

„Chybí nám Gucky. Vystopoval by Frasbura telepaticky. Pak bychom se teleportovali a měli bychom ho.“

„To, co teď potřebujeme,“ prohlásil Tronar, „je radiospojení s časovým agentem. Mohli bychom se napojit a byli bychom tam. Dokonce i kdyby byl v budoucnosti.“

Rakal vzhlédl ke stropu.

„Ty věci už tam byly?“ zeptal se.

Všichni pohlédli nahoru.

Strop prázdné haly byl holý jako stěny. Doted' si ho nevšímali, ale okamžitě věděli, co má Rakal na mysli.

Stříbřitě se blýskající kovové tyčinky vyčnívaly několik centimetrů ze stropu. Byly umístěné v odstupu půl metru a tvořily pravouhlý vzor. Vypadalo to jako začátek mříže, která klesala, aby někoho zavřela.

Ale tyčinky se nehýbaly.

„Předtím tu nebyly,“ řekl Tako. „Vím to jistě.“

Rakal sraštil čelo.

„To smrdí. Vyvolali jsme tu něco, co pro nás může být nebezpečné. Možná je to poplašné zařízení, které Frasburovi prozradí, že někdo pronikl do opuštěné memoriály“

„Radši zmizíme," navrhl Tako.

Ale než to stačili udělat, stalo se něco jiného.

Ze špiček stříbrných tyčinek vyšlehl náhle oslnivý světelný paprsek a pronikl přesně kolmo do podlahy. Teprve teď si mutanti uvědomili, že i podlaha se změnila. Tam, kde dříve nebylo nic, teď zářila malá kontaktní místa. A na nich přistály paprsky. Tvořily mříž.

„Rozestup je dost velký - projdeme," řekl Tronar, ale znělo to nejistě. „Neodvážil bych se ale napojit na tenhle proud energie." Rakal šel ke světelné mříži, ale už půl metru před ní zůstal stát, jako by narazil na neviditelnou překážku.

„Dál to nejde. Ty světelné paprsky - nebo co to je - působí jako zeď. Jsme tu zavření. Zatraceně šikovní past. A co teď?"

„Jen klid," napomenul ho Tronar. Díval se ke stropu.

„Energetická mříž, jestli se nepletu. Ale úplně jiná, než jsme zvyklí. Určitě nemá jen účel nás tu držet."

„A jaký jiný? Jaký jiný by měla mít?"

Tako náhle zbledl.

„Počkejte tu," řekl kvapně. „Musím něco vymyslet. Když budu mít úspěch, budeme v bezpečí. Jestli ne..."

Tako zmizel - ale jen na zlomek vteřiny, Pak ležel uprostřed haly na podlaze a svíjel se v bolestech. Náhle se uklidnil.

Tronar k němu spěchal a sklonil se nad ním.

„je v bezvědomí. Takže odsud se nedostane ani teleportér. Zatraceně, jsme v pěkné kaši!"

Starali se o Taka, který se brzy probral.

„Něco jako energetická závora," řekl. „je to cizí konstrukce - i když mi něčím přijde známá. Kde jenom je takové energetické pole...?"

„Přemýšlej úplně v klidu. Když to budeme vědět, možná nám to pomůže dál."

„Mohlo by to být něco jako materiální transmitter," řekl najednou Tako.

„Transmitter?" Rakal na Taka zíral. „Pak nás chtějí někam dopravit, ale ne hned zabít. To je aspoň útěcha."

Bílé světelné paprsky pohasly.

Zároveň ale zazářilo zelené světlo a naplnilo celou místnost.

„Transmitter, o tom nemůže být pochyb," potvrdil Tako.

„Ale obávám se, že to není žádný obvyklý transmitter. Něco takového jsem ještě neviděl. Musíme počkat, co bude dál. Jsem bezradný."

„Nemám se zkusit napojit?" napadlo Rakala. „Možná je to řešení..."

„Nejisté, Rakale," zavrtěl Tronar hlavou. „Tako má pravdu. Nemůžeme dělat nic, jen čekat. Jestli od nás Frasbur něco chce, dá nám vědět."

Ale Frasbur se nehlásil.

Stalo se něco zcela jiného a s tím nikdo z nich nepočítal. Stalo se něco, co bylo zcela nemožné a pro co zatím nebylo žádné vysvětlení.

Tronar, Rakal a Tako se dematerializovali, ale jejich vědomí zůstalo zachováno. Seděli a slyšeli a cítili všechno, ale neměli už těla. Existoval jen jejich duch, jejich vědomí. Mohli se však navzájem rozpoznat - slabě svítící tvary, které se stále měnily a přesto zůstávaly humanoidní.

Zároveň se velkou rychlostí pohybovali prostorem a - jak se dozvěděli až později - i časem.

Past byla prostorově-časový transmitter.

Když se Tako teleportoval, naprosto se rozplynul a o vlastním skoku nic nevěděl. Teprve u cíle se znovu materializoval a tím znovu získal schopnost myslet.

Nový zážitek byl pro něj mimořádně zajímavý a zvláštní. Viděl sebe a dvojčata proplovat mezi mřížemi, stropem a ponořit se do noci nad Kahalem.

Planeta zůstávala vzadu, když rychle vyrazili ke hvězdám a brzy ztratili jakoukoli orientaci.

Podle změn blízkého slunce Tako poznal, že se blíží rychlosti světla. Ale hvězdy nezmizely, byly jasně viditelné.

„To přece není možné!" řekl nahlas a nepřekvapilo ho, když se jedna světelná forma přiblížila a řekla:

„Ale my to zažíváme, Tako! Nemáme těla, ale můžeme myslet, vidět a mluvit. Ještě existujeme, a sice v normálním prostoru.“

„To se změní, jakmile překročíme rychlost světla," domníval se Tako.

Měl pravdu.

Přechod byl spojen s bolestí, kterou v této intenzitě ještě nikdy nezakusili, ale trvalo to jen zlomky vteřin. Pak ji vystřídal pocit blaha, který dal rychle zapomenout na všechno zlé.

Tři světelné postavy se vznášely v nicotě, zdánlivě bez rychlosti a bez váhy. Hvězdy bylo stále ještě vidět, ale zmenšovaly se a zářily už jen slabě, jako by jejich světlo muselo pronikat silným sklem nebo vodou.

Pak hvězdy vytvořily známý vzor.

„To je neuvěřitelné!" zasténal Tako. „Naše Mléčná dráha!"

„Ze vzdálenosti alespoň dvě stě tisíc světelných let," konstatoval Tronar. „Už ničemu nerozumím.“

„Co je to za transmitter," chtěl vědět Rakal, „který nás nedopraví z jednoho místa na druhé, ale při plném vědomí nás žene vesmírem?"

Mléčná dráha se zmenšovala, až z ní byl jen ovál a pak se objevily další ovály, některé úzké, jiné široké.

„Tisíce mléčných drah," řekl Tako nakonec a ostatní ho slyšeli, i když tady v nicotě nemohl existovat žádný zvuk. Ale vždyť se i viděli, i když žádné světlo nebylo. Jen světlo hvězd, a to bylo nekonečně

daleko. „Můžeme vidět celý vesmír.“

„Rád bych věděl, jak se vrátíme na Kahalo," prohlásil Rakal. „Nebo tu máme umřít hlad?"

„Nebudete cítit hlad," prorokoval Tako. „Ani žízeň.“

„Ale vždyť jsme cítili bolest, když jsme překročili rychlost světla.“

„To nebyla bolest tělesná, ale duševní," poučoval ho Tako, jako kdyby to přesně věděl. „Jsme jen duch, pro mě za mě jen

energie. Energetické bytosti, to je ono!"

Mlčeli, když jim došel význam Taková prohlášení. Energetické bytosti! A protože překročili rychlost světla, museli být v jiném prostoru! V lineárním prostoru! Nebo v hyperprostoru.

Byli také v jiném čase?

Mléčné dráhy se teď stále přibližovaly k sobě. Vzdálenosti mezi nimi se smršťovaly. Galaxie teď tvořily jednotu.

Co byla ona jednotu a jak se jmenovala?

„To je náš vesmír," konstatoval Tako dojatě. „Skládá se z mnoha miliónů mléčných drah. Náš vesmír se vznáší v nicotě, v absolutní nicotě. I kdyby se nám podařilo dostat se do jiných galaxií, nikdy nebudeme moci opustit universum. Existuje jen náš vesmír, jinak nic."

„Proč nám to Frasbur ukazuje?" zeptal se Tronar. „Proč nám ukazuje něco, co ještě nikdo před námi neviděl? Čeho tím chce dosáhnout?"

„Možná nám jen chce ukázat, jak jsme nepatrní. Chce nám ukázat, jak opovážliví jsme my Pozemšťané, když saháme po jiných galaxiích. To by bylo vysvětlení."

„Pak tedy myslíte, že je to jen iluze?"

„ne, to v žádném případě. Vidíme skutečnost. Otázka je jen, kdy ji vidíme? Jaká byla, jaká je, nebo jaká bude?"

Tako se náhle odmlčel a zahleděl se do nekonečna. Ostatní to spatřili také. Na všech stranách se objevovaly nové skvrny světla - jiné vesmíry. Mezi nimi nebylo nic, absolutně nic!

Rakal našel řeč jako první.

„Jiné vesmíry! Náš je jen jeden z mnoha. Jak je to všechno nepředstavitelné - a to je teprve začátek! Jsme opravdu nekonečně malí, stejně jako je svět, v němž existujeme, nekonečně veliký."

„Jakou se pohybujeme rychlostí, když to vše můžeme pozorovat?" zeptal se Tronar.

Tako řekl:

„Rychlostí, kterou už nedokážeme vyjádřit. Možná to ale

není jen rychlost, která nám umožňuje to vše prožít. Možná prostě padáme časem a vidíme jen pohyby vesmírů. Nevím. Vůbec nic už nevím."

„Tam vzniká koule, podívejte!"

Světelné skvrny vesmírů se ještě více přiblížily a vytvořily zářící kouli. Odstup mezi jednotlivými vesmíry už skoro nebyl vidět. V kouli musela být spojena miliarda vesmírů - a miliardkrát tolik galaxií.

Koule se vznášela v nicotě a kromě ní nebylo nic. Všechno bylo temné a černé, nikde žádné světlo, tři muži se tam vznášeli jako v moři.

A pak byli najednou čtyři.

„Věděl jsem, že se setkáme."

Tako poznal, že nová světelná bytost má rovněž humanoidní tvary, ale zdály se stabilnější než jejich. Cizinec se přiblížil, ale neměl tvář. Tako necítil strach, jen nepopsatelnou zvědavost.

„Kdo...co jste?"

„vy, Tako, mě znáte. Tronar a Rakal Woolverové se se mnou nikdy nesetkali. Jmenuji se Ernst Ellert."

Ellert!

„Ellert je mrtvý," řekl Tako klidně. „Přinejmenším už neexistuje v našem vesmíru."

„To vy také ne - nebo jste na to zapomněl?"

Tronar a Rakal znali nikdy zcela nevysvětlený příběh Ernsta Eller-ta, jehož tělo zemřelo, ale jehož duch se stále vracel. Věděli, že byl Rhodonavým přítelem.

„Kde jsme? Odkud jste se tu vzal?" ptal se Tako.

„vy tři a já - my jsme takřka energetická součást hyperprostoru a tím zbaveni všech přírodních zákonů. Vaše těla se změnila na energii. Všechno se v průběhu času mění na energii, i universum. Nemusíte mi nic vysvětlovat, znám vaše myšlenky i vzpomínky. Ale já vám budu muset zůstat vysvětlení dlužen. Nepomohlo by vám, protože byste ho nepochopili."

„Tamta koule - koule z miliard vesmírů," řekl Tako pomalu, „je to konečná forma? Nebo je ještě víc? je víc koulí? Ellerte! Jak velké je to všechno? Kde končí nekonečno?"

Musí přece existovat konec, tak jako má konec i čas."

„Kde začíná kruh, Tako? Kde je střed nekonečna? Tako, nikdy byste nepochopil, kdybych vám to nyní zkoušel vysvětlovat. Tamta zářící koule - to je naše hlavní universum. To další je od nás tak daleko, že sem jeho světlo ještě nedosáhlo. Možná se tak stane za několik tisíc miliard let. Ale nemyslím si to. Většina vesmírů se pohybuje rychlostí světla - tam, čemu vy říkáte nekonečno. Dělají to od počátku času. A budou to dělat tak dlouho, až už žádný čas nebude -až se i čas změní v energii. Všechno podléhá přeměně, Tako. I lidé."

„Já tomu nerozumím," přiznal Tako. „Jak jste nás mohl najít v nekonečnu?"

„Zapomínáte, že čas je jako proud, v němž libovolně plavu sem a tam. Věděl jsem, že přicházíte. Víím také, že zase zmizíte. Předtím však potkáte ještě někoho jiného, jiného poutníka časem a prostorem. Ukáže vám něco, co já nemohu. Jsem vázán zákony - ne, nejsou to vaše zákony."

Jednotlivé vesmíry kolem nich pluly jako zářící náramky. A pak tu byly ještě jiné světelné skvrny, menší a bližší. Neustále měnily tvary.

„Co je to?" zeptal se Tako nesměle.

Tentokrát nedostal žádnou odpověď.

A začal tušit, že i život sám o sobě je forma energie.

Domácí vesmír jim ležel zřetelně před očima.

„Chcete, abych vám pomohl," řekl Ellert. „To je nemožné, Tako. Vráťte se zase do normálního prostoru, to vám mohu prozradit. Ten Frasbur, co vás sem poslal transmitterem, vás pošle zpátky. Pro něj minou jen vteřiny, i když zde zdánlivě strávíte tisíce let. Nic významného se zatím ve vašem - v našem -vesmíru nestane."

„Ellerte, kdo jsou Mistři ostrovů? Můžete mi prozradit alespoň to?"

Ellert se zasmál.

„V porovnání s vesmírem -o hlavním vesmíru nemluvě - jsou malí a bezvýznamní, téměř stejně bezvýznamní jako lidé. Uvažujte, Tako, jaký význam má zrnko pís-

ku na tisíc kilometrů dlouhé a pět kilometrů široké pláži! Člověk není víc než atom na téhle pláži. Jistě, i to je relativní. Existence Země je ve hře, protože jestli Mistry napadne ji zničit, mohou to udělat. Ne, pomoci vám nemohu. Nesmím vám ani říci, kdo jsou Mistři. Ale něco vám ukážu. Snad pochopíte, že existují větší bytosti než Mistři a ten poznatek vám umožní posuzovat vaši situaci lépe."

Jen Ellert domluvil, cítili Tako, Tronar a Rakal, jak je přitahuje neznámá síla. Galaxie se rozprchly na všechny strany a brzy vyplnily celé zorné pole.

„Již před stovkami let zjistili pozemští astronomové, že mléčné dráhy se mohou srazit. Taková kolize by se dokonce dala vyfotografovat. Tam, přímo před námi. To jsou obě galaxie. Světlo, které vidíte, je vyzařováno v tomto okamžiku, protože k tomu, aby se k nám dostalo, nepotřebuje žádný čas."

„Proč jsme pak neviděli hlavní universum?"

„Protože nadsvětelná rychlost znamená v hyperprostoru něco jiného než v normálním prostoru.

Ale dívejte se. Obě mléčné dráhy. To, co považujete za vteřinu, je ve skutečnosti tisíc let. Proto je to tak rychlé - a viditelné."

Tako už se na nic neptal. Spolu s Tronarem a Rakalem se díval na dvě mléčné spirály, jak se k sobě blíží. Pak se centra obou galaxií srazila. Bylo to, jako by vybuchlo tisíc bomb. Jedna nova za druhou plála a polykala nejen planety a měsíce, ale většinou i sousední slunce. Byla to řetězová reakce. Když se z jader stala jediná, gigantická nova, přezářilo její světlo všechny ostatní mléčné dráhy a doslova je vymazalo. Obě galaxie explodovaly a stala se z nich galaktická nova.

Pak se prostorem vznášely už jen dva matně zářící oblaky a

rychle se od sebe vzdalovaly. Zmizely ve tmě intergalaktického prostoru.

„Žádný život už v nich není," řekl Ellert a jeho nezvučný hlas byl pln lítosti. „Všechny planety byly zničeny, a bylo tam hodně obydlených planet. Ale některé živé bytosti vyvinuly inteligenci, která nakonec vedla ke zničení."

Tako váhal, ale nakonec se přece jen zeptal:

„Chcete tím říct, že kolize obou galaxií byla dílem inteligentních bytostí? To je přece..."

„...nemožné, chcete říci? Mýlíte se Tako. V obou galaxiích byly superinteligence. Válčily spolu. Místo aby se spokojily s vlastním prostorem, dobývaly ohromné prostory a pronikaly do jiných mléčných drah - až na sebe narazily. Obě byly stejně silné. Takže nasadily své nepředstavitelné schopnosti a technické prostředky - a pohybovaly svými mléčnými drahami, jak chtěly. Každá doufala, že tu druhou může vydírat, ale žádná se nevzdala. Až už bylo pozdě. Sám jste viděl, co se stalo. Zbyly jen dva obláčky plynu. Signál o jejich smrti dorazí na Zemi až za miliardy let -a nebude pochopen. Chápete nyní, jak je Země malá, jak nepatrný je člověk - a jak malí jsou Mistři ostrovů?"

„Možná nedokáží, aby se Andromeda srazila s naší galaxií, ale mohou najít Zemi a zničit ji. To je pro nás rozhodující, Ellerte. Pomozte nám. Nebo chcete, aby už brzy nebyli žádní lidé?"

„Vaše starost je neopodstatněná. Já vím, že lidé budou pořád. Lidé, pocházející z planety, na které jsme se oba narodili. Vím ale také, že si musí pomoci sami."

„Ukázal jsem vám vesmír," pokračoval Ellert po chvíli. „Někdo jiný vám ale ukáže čas. Pro Frasbura zatím uplynul jen zlomek vteřiny. Žijte blaze, Tako, Tronare a Rakale. A pozdravujte ode mě Rhodana."

Mezi oběma galaxiemi se v černotě náhle objevil světélkující předmět.

„Harno!" vyhrkl Tako.

Nikdo přesně nevěděl, kdo je Harno a odkud pochází. Tato tajemná bytost lidem už několikrát pomohla a pak vždycky beze stopy zmizela. Harno žil z čiré energie, ze světla hvězd a z toku času.

„Posílá tě Ellert?”

„Jsem všude,” odpověděla bytost telepaticky. „Jsem stále.”

„Můžeš nám alespoň ty vysvětlit, co se stalo - a co se stane? Zůstaneme navždy v hyperprostoru, možná přeměnění na energii?”

„Už jste energie. Transmitterová past Mistrů ostrovů vás poslala do

jiné existenční roviny. vy tomu říkáte hyperprostor nebo jiný vesmír.”

„A co s námi bude?”

„Ellert vám to už řekl. Frasbur vás pošle zpět. Na Kahalo. Jediným pohybem ruky. Ale jak dlouho trvá takový pohyb? Vteřinu? Dvě? Tady nemá čas žádný význam. Může to trvat milióny let.”

Tako si náhle něčeho všiml.

„Tamta hvězda...?”

„Ano, je to Slunce, tisíce let do budoucnosti. Žádní lidé už na Zemi nežijí.”

„Ale Ellert...”

„Nelhal. Ale ani neřekl, kde budou žít lidé v daleké budoucnosti. Jen opustili svou planetu, která už jim neměla co nabídnout. Zabíla by je.”

„Zabíla?”

„Tak jako praobyvatelé kdysi opustili moře, tak lidé později opustili Zemi, protože jim vesmír dával vše, co potřebovali. Dnes si člověk bere vše, co potřebuje, přímo z vesmíru. A ve vesmíru také žije. Jednoho dne budou zbytečné i planety a slunce. Stanou se energií. Energie je ale základní látkou času. Když bude jen energie, ale žádná materie, začne poslední proměna. Pak už bude v prázdném prostoru existovat jen čas, jinak nic.”

„Co znamená čas, když chybí jakákoli možnost relace k energii nebo ke hmotě? Jak by se měl měřit?"

„Čas není stabilní. Když bude celé universum sestávat pouze z času, začne se čas měnit na hmotu. Koloběh začne od začátku. Hmota - energie - čas. Jen jedno se nikdy nezmění: prostor."

„Myslím, že to začínám chápat," řekl Tako. „Jednou jsi mluvil o konci času. je to onen okamžik, v němž se čas začne proměňovat nazpět?"

„Ano. Čas ustrne, nehýbe se, protože ho není k čemu vztahovat. I život ustrne. S prvním atomem nové energie začne proud času znovu téci, a život poteče s ním. Nikdy nebude konec. To, Tako, je věčnost."

„Teď vás opustím," řekl Harno po chvíli ticha. „Frasburova ruka už leží na páce transmitterového ovladače. Brzy se rematerializujete v memohale na Kahalu. Budete mít zase těla."

„Kdo je Frasbur?" zeptal se Tronar.

„Nástroj větších, nic víc," řekl Harno a rychle se vzdaloval. „Dávejte si pozor na energetické bytosti hyperprostoru. Budou vás lákat, abyste se navždy vzdali svých těl. Jestli to uděláte, přeskočíte svůj přirozený vývojový stupeň a už nikdy nebudete mít tělo."

Pak Harno zmizel.

4.

Časový agent měl na sobě novou uniformu, která vypadala jako utkaná ze stříbrných vláken a podobala se kombinéze. Na hrudi měl černý znak a v něm zlatou linii, procházející dvěma galaxiemi - znamením času.

Uprostřed nové memohaly stála klec transmitterového přijímače. Svítila zeleně. Pak se světlo náhle změnilo na krvavě rudé a na podlaze se svíjeli tři lidé.

Frasbur se chladně usmál. Ti tři byli jeho protivníky a on je zabije, bude-li třeba.

Otevřel klec a vešel dovnitř. Oči zajatců byly doširoka otevřené a byla v nich patrná úleva. Frasbur věděl proč.

„Jste rádi, že jste se znovu stali tím, čím jste byli, že? Zase máte těla. Ale na mnoho vám nejsou. Žádná teleportace. Ztratili jste své schopnosti. Alespoň prozatím. Jste v mých rukou. A možná se konečně dozvím, kdo jste. Škoda, ještě mi nemůžete odpovědět, ale až zase budete schopní, zachovejte se podle mě rady a mluvte.“

Vyšel z klece a posadil se před kontrolní pult. Prsty se mu rozeběhly po klávesách a pak se na obrazovce objevila tvář.

Byla to tvrdá tvář, zvyklá rozkazovat. Téměř bílé vlasy byly husté a sčesané dozadu. Oči chladně zářily.

Řetěz kolem krku prozrazoval, že muž je nositelem buněčného aktivátoru. Byl nesmrtelný. Byl to Mistr ostrovů.

Zatímco Frasbur hovořil, Tako se pohnul. Koutkem oka mohl pozorovat obrazovku a tvář Mistra ostrovů, ale hovor byl tak tichý, že nerozuměl ani slovo.

Mohl myslet, vidět a slyšet, víc nic. Prozatím se s tím musel spokojit.

Obrazovka pohasla. Frasbur se vrátil k mřížím. Prohlížel si své zajatce se směsí údivu a nechuti.

„To mi hodili na krk pěknou věc,“ řekl vztekle. „Kdo zatraceně jste, že vám přikládají takový význam? Nesmí vám být zkřiven ani vlas! Kdyby bylo po mém, zkřivil bych vám jich i víc. Způsobili jste mi dost potíží.“

Tako tušil, že je Mistři ostrovů chtějí sami vyslechnout, aby se o Rhodanovi a Pozemšťanech dozvěděli všechno. Frasbur měl svázané ruce a to bylo dobře.

„Jednoho po druhém vás vyndám z transponderu a dostanu ze šoku,“ pokračoval Frasbur. „vy, teleportéře, zůstanete dál pod vlivem ochromení, abyste mi neupláchl. Co jsou ti ostatní zač ještě zjistím. Teleporteři nejsou, ale co tedy?“

Velká obrazovka se znovu rozzářila. Byl to opět Mistr ostrovů. Frasbur se k ní rozběhl. Mluvil s Mistrem ostrovů téměř dvě minuty, pak se vrátil k zajatcům. Tentokrát vypadal ještě víc nespokojený než předtím.

„Musíte být ještě nebezpečnější, než jsem si myslel.“

Zůstanete jak jste, dokud vás Mistři ostrovů sami nevyslechnou. Je mi líto, ale budete muset ještě počkat."

Po těchto slovech Frasbur zamknul mříž a vrátil se ke svému pultu.

Frasburova nová memohala ležela těsně pod jižním pólem vedle podzemního hangáru vesmírného přístavu. Mezi ním a hangárem nebylo přímé spojení. Když chtěl jít Frasbur do hangáru, dopravil ho antigravový výtah na povrch a za ním se zavřel pozitronický chráněný vchod, který reagoval jen na jeho mozkové vlny. Ochranný štít ani energetickou mříž nepovažoval Frasbur za nutné.

Byla to jediná chyba, které se dopustil.

Naposledy pohlédl na zajatce a opustil memohalu. Na povrchu se s radostí zase jednou nadechl čerstvého vzduchu. Vznášedlo už na něj čekalo a dopravilo ho k několik kilometrů vzdálenému přístavu. Frasbur co nejrychleji vyhledal admirála, který sídlil na Kahalu a společně s admirálem Hakhatem řídil obranu sektoru Kahalo.

„Potřebuji okamžitě menší loď s malou posádkou," řekl časový agent bez pozdravu. „Postarejte se, aby za hodinu byla připravena ke startu. Naléhavá zásilka do Andromedy."

Admirál pouze přikývl.

„Dobře. A ještě něco: tentokrát poletím i já. Jste zodpovědný za to, že po dobu mé nepřítomnosti nikdo nevejde do mého hlavního štábu."

„Kdo by se o to měl pokusit?" zeptal se admirál udiveně. „Snad ti cizinci, co se snaží už několik dní proniknout na Kahalo?"

„Přesně ti! Posilte kontrolní činnost a bezohledně zničte každou cizí loď. Zničte i vlastní loď, pokud se jejich kapitáni neidentifikují, když o to budou požádáni. Cizinci znají všechny triky."

„Musí to být skuteční supermani," řekl pomalu admirál. „Začínají mě docela zajímat."

Frasbur na něj ostře pohlédl.

„Raději toho nechte. A myslete na mě příkazy. Tak za hodinu, admirále."

„Můžete se na mě spolehnout."

Frasbur se vydal do radiocentrály za službukonajícím důstojníkem.

„Jaká je situace? Informovaly vás hlídkové lodě?"

„Vaše rozkazy byly provedeny. Žádné další jednotky z transmiteru nepřiletěly. Jen..." Zaváhal. „Právě přišlo hlášení. Už je na cestě k vám."

„Co je to?"

„Jedna z hlídkových lodí vybuchla ještě v zakázané zóně z dosud nevysvětlených důvodů. Žádná cizí loď nebyla lokalizována. Muselo se jednat o nešťastnou náhodu."

Frasbur téměř deset vteřin zíral na kontrolky, před nimiž důstojník seděl. Konečně řekl:

„Nešťastná náhoda?" Zavrtěl hlavou. „Tomu nevěřím. Pošlete okamžitě několik tuctů lodí na příslušné místo. A příště mě okamžitě informujte, dojde-li zase k něčemu takovému. Okamžitě!"

Když se vrátil do memohaly, leželi Tako, Tronar a Rakal stále na podlaze transmitterové klece, a nemohli se pohnout.

„Impulsy!" zvolal náhle Gucky. „Mám impulsy! Musí to být dvojčata," dodal triumfálně. „Impulsy

jsou jasné a zřetelné - ale stejně z nich nejsem dvakrát moudrý. Co má být s transmitterem? A nemohou se hýbat."

Kasom se otočil. Vypadal vážně a ustaraně.

„Soustřed' se, Gucky! Jsou zajati?"

„Vypadá to tak. Musíme blíž, abych zjistil, kde přesně jsou."

„Chceš se teleportovat?"

„A ty snad chceš požádat o povolení k přistání?"

Kasom se díval na kontrolky a mlčel. Moskyt mířil ke Kahalu bez pohonu, aby nemohli být lokalizováni.

„Jsou ve Frasburově moci," řekl náhle Gucky. „Ted' mám i Taka. Všichni tři leží v transmitteru a jsou ochromení. Frasbur

dostal rozkaz přivést je do Andromedy."

„Kdy?" zeptal se Lemy.

„Nevím, ale jistě brzy. Tronar je zoufalý, protože je bezmocný. Takovi také není nejlíp. A Rakal by Frasburovi nejraději zlomil vaz, kdyby mohl. Musíme si pospíšet. Zůstaň na kursu, neměň ho. Teleportuji se na Kahalo. Lemy, byl bys tak laskavý a zmizel z mě kapsy?"

Lemy se nepohnul.

„Samozřejmě jdu s tebou," prohlásil.

Gucky zalapal po dechu.

„Se mnou? Tohle je práce pro muže, ne pro mužičky!"

„Copak ty jsi muž?" zeptal se Lemy posměšně.

„Nehádejte se," vložil se do toho Kasom. „Každá minuta je drahá. Vezmi Lemyho s sebou, Gucky."

„Ale jestli mu někdo šlápne na nohu, není to má vina. Musím dávat pozor sám na sebe."

Lemy spokojeně zmizel zpátky v kapse. Gucky se koncentroval na myšlenkové impulsy a skočil.

Ocitl se na betonové podlaze, na které stály mohutné generátory. Halu naplňoval jejich neustálý bzukot. Vzadu rozeznal Gucky pohyb.

„Roboti," zašeptal Lemy.

„Radši zmizíme," rozhodl se Gucky a skočil. Chodba byla osvětlená a protože zajatci museli být podle Guckyho mínění vlevo, vydal se tam.

„Možná bude lepší, když se rozdělíme," řekl Lemymu.

„Když se dostanu do pasti, budeš naše poslední záchrana. Zapni deflektor, ať nejsi vidět."

„Domluveno."

Gucky zachytil i Frasburovy myšlenky, i když jen útržkovitě. Časový agent měl přirozený myšlenkový blok, který se otevíral jen příležitostně. Bylo by obtížné dostat z něho pravdu. Ale za určitých okolností se takový blok dal snadno odstranit. Mohl k tomu stačit i obyčejný šok.

Frasbur se cítil jistě. Dokončoval poslední přípravy ke svému letu do Andromedy - a do budoucnosti.

Gucky stál za dveřmi.

„Přesně za deset vteřin je otevřu. Jdi první, Lemy. A nespouštěj Frasbura z očí. Je nebezpečný. Když mě bude chtít vyřídit, omámíš ho. Použij paralyzátor. A nezapomeň, že ho Rhodan chce živého.“

„To bude hračka,“ prohlásil Lemy směle.

Myšob telekineticky otevřel složitý mechanismus.

Lemy, díky deflektorovému štítu neviditelný, vešel dovnitř a jako první uviděl transmitterovou klec se třemi zajatci. Leželi stále na zemi jako bez života. Protože Lemyho nebylo vidět, nechal si čas, než Frasbura vyřídí.

Nechal si příliš času.

Frasbur si okamžitě všiml, že se

31

dveře otevřely. Lemyho pochopitelně neviděl, ale jednal okamžitě, ještě než Gucky vstoupil do memo-haly.

Jediným pohybem zapnul svůj individuální ochranný štít, který ho izoloval od všech vnějších vlivů. Nic ho nemohlo prorazit.

Když Gucky uviděl Frasbura, věděl, že je pozdě.

5.

I přes nebezpečí lokalizace se Kasom na několik minut spojil s majorem Donem Redhorseem.

„Gucky a Lemy jsou na cestě,“ oznamoval mu. „Poletím dál ke Kahalu. Vzdálenost jedna světelná hodina. Automatika je zapnutá. Jestli se mi něco stane, bude vyslán signál na naši vlně. Jakmile ho zachytíte, startujte. Pokuste se o kontakt s Guckym.“

„Jasně. Tady všechno v pořádku.“ „Dobře. Ohlásím se, až přistanu.“ „vy chcete na Kahalu přistát?“ „Přinejmenším se o to chci pokusit. Konec:“

Po hodině letu spatřil Kasom Kahalo, malou hvězdu a vedle ní vpravo slunce. Kasom lokalizoval stále více lemurských

lodí, ale žádná z nich se nepřiblížila tak, aby představovala akutní nebezpečí. Dávno počítal s Guckyho návratem, ale myšob se nehlásil.

V malé výšce přeletěl nad neosídlenou oblastí a vyhnul se osvětleným městům a továrním zařízením. Věděl, že na Kahalu jsou hory a pouště. Nedaleko jižního pólu objevil poměrně vysoké pohoří, holé a bez vegetace. Našel malé a téměř okrouhlé údolí, uzavřené prudkými svahy. Chránily před pohledem shora a že by tu někdo jen tak přistál nebylo pravděpodobné.

Kasom s Moskytem obratně dosedl, najedl se a prošel se po údolí. Vzduch byl čistý a zdravý. Jedinou vegetací byla trocha trávy.

Nepřetržitě myslel na Guckyho. Tak bude pro myšoba lehčí ho najít Redhorse dvě hodiny spal a teď se cítil zase svěží. Vystrídal majora Nowaka-Millse v centrále.

„Žádné lokalizace?"

„Nic. Na naší tajné vlně je absolutní klid. Chtěl jsem..." Major ještě nedomluvil, když se ozval Kasom. Oznámil, že chce přistát na Kahalu. Hovor byl jen krátký a o osudech mutantů nepřinesl žádnou jistotu, jestlipak je Gucky našel?

„Odpočiňte si," poradil majorovi Redhorse.

Když Nowak-Mills odešel, přecházel nervózně po centrále sem a tam. Občas zkontroloval obrazovky. Ale ty byly až na blízké slunce a vzdálené hvězdy prázdné.

Slunce!

Redhorse věděl, že je to nesmysl, ale právě to slunce mu dělalo starosti. Co to vůbec bylo za slunce? Bylo bezvýznamné a neznámé, protože nemělo žádnou planetu. Ale pocit mu říkal...

Pocit! Takový nesmysl!

Odvrátil se od obrazovek a šel k navigačnímu důstojníkovi.

„Poručíku, dejte mi všechny hvězdné mapy tohoto sektoru. Všeobecnou přehledovou mapu... ano, díky. A pak sektorovou mapu s označeními. Díky."

Vzal mapy a šel ke kontrolnímu pultu. Posadil se a rozprostřel nejprve přehledovou mapu. Žluté slunce mělo označení MR-775-G-1. Pod vysvětlivkami stálo:

Žluté normální slunce. Typ sol. Žádné planety.  
Neprobádáno.

Redhorse si nadával do bláznů, že ztrácí čas s takovými hloupostmi. Co mu bylo do toho, jestli žluté slunce nikdy nikdo neprobádal? Proč také? Bylo to slunce jako sto tisíc dalších. Že nemělo planetu, nebyla přece jeho vina. Nebo, že by ano...?

Redhorse vrátil mapy a vyjel do pozorovací kupole. Nevěděl, co to do něj vjelo. Neznal ani nervozitu ani strach, a teď takový neklid! Přepadl ho v okamžení, kdy nastoupili na oběžnou dráhu kolem slunce MR-755.

Redhorse se předklonil, aby mohl lépe pozorovat protuberanci, která neměla obvyklou formu, ale vypadala spíš jako zářící oblak žhavého plynu. Mohla být více než sto tisíc kilometrů dlouhá a téměř třicet tisíc kilometrů široká.

Když dosáhla vrcholu rozšiřování, stoupala dál.

Redhorsovy oči se zúžily. Oblak by teď měl spadnout zpátky do slunce.

Ale neudělal to. Stoupal dál.

Redhorse myslel na to, že gravitační pole slunce MR-755 bylo velmi vysoké. Navíc mělo i ohromné magnetické pole. Z těchto polí by nemohla uniknout žádná protuberance.

A přitom se právě to dělo!

Redhorse se ani nepohnul. To muselo být to, nač čekal. Událost, která se vymykala normě. Zdálo se, že oblaku se netýká žádná přitažlivá síla. To, jak stoupal, bylo výsměchem všem přírodním zákonům. Zářil už méně, ale stále byl jasně rozeznatelný. Jeho rychlost musela činit několik tisíc kilometrů za vteřinu.

Ted' dokonce změnil směr.

Redhorse se probral. Vyskočil a letěl k interkomu. Požádal o

spojení s profesorem Kochem, palubním astronomem.

„Co má být, uprostřed noci?" zeptal se rozespalý vědec.

„Co už tady znamená noc, profesore? Oblečte se a přijďte do kupole. Něco pro vás mám. Budete se divit a hned budete naprosto bdělý."

„Něco astronomického?" ve vědcově hlase byl náhle zájem.  
„Za deset vteřin jsem tam!"

Za chvíli se skutečně vřítíl dovnitř. Kolem krku si omotal úplně zbytečnou kravatu, protože si zapomněl vzít košili.

„Kde je to?" zeptal se a lapal po dechu.

„To...?" Redhorse se na chvíli odmlčel, protože ho napadlo něco strašného. Hned se ale vzpamatoval. „Ach tak, protuberance? Tam, profesore. Letíme přímo k ní."

„Protuberance?! Kvůli směšné protuberanci mě taháte z postele, majore? Musím říci..."

„Není to žádná obvyklá protuberance, profesore. Mění rychlost a směr. A blíží se k nám."

Koch na Redhorse chvíli zíral a pak se zadíval určeným směrem.

Oblak se dále zvětšil. Byl přitom tenčí, ale stále jasně viditelný. Nyní bylo jasné, že září sám, zevnitř, a není závislý na slunečním světle.

Profesor Koch si něco nesrozumitelně mumlal a pak se náhle otočil.

„To není protuberance, majore," řekl.

„A co tedy?"

Žádná odpověď.

Koch pospíchal k teleskopům. Vtom Redhorsovi poprvé bleskl hlavou nesmyslný nápad, že by se mohlo jednat o útok.

„Podivné, skutečně nanejvýš podivné," poznamenal profesor. „Vidíme něco, co by nemělo existovat. Měl byste se poradit s dr. Harrisonem. Je expert na takovéhle věci."

Dr. Harrison byl biolog a odborník na mimozemský život.

„Udělejte, co jsem řekl," radil mu Koch. „Nemáte jinou možnost, než se postavit pravdě."

„Ten oblak... vy myslíte...?“

„Ano, je inteligentní. Nejenže žije, ale také myslí. Poprvé v historii se setkáváme s inteligentní energií.“

Redhorse neodpověděl. Šel k interkomu a nechal se spojit s biologem. O několik vteřin později se dr. Harrison objevil v kupoli.

„Kde je to?“ zeptal se a vrhl se k teleskopu.

„Není pochyb,“ řekl pak vážně, „že se jedná o živou hmotu nebo lépe řečeno živou energii. Navíc musí být tento život inteligentní. Chová se, jako by s námi chtěl navázat kontakt.“

„Myslíte, že je ta věc nebezpečná?“ zeptal se Redhorse.

Harrison pokrčil rameny.

„Nemám tušení. Máme ochranné štíty, které žádnou energii nepropustí. Ani tuhle.“

Oblak teď zaplňoval skoro celé nebe. Slabší hvězdy vybledly jako za úsvitu. Redhorse přešel k interkomu.

Nechal probudit majora Nowaka-Millse a předal mu velení. Na KC-1 byl vyhlášen poplach.

„Myslím, že to není nutné,“ řekl Koch nejistě. „Proč by měl být zářící oblak nebezpečný? Nemyslím, že by nás chtěl napadnout.“

„Chová se ale tak,“ poznamenal Harrison. „Nejenže změnil směr, ale přizpůsobil i rychlost té naší. Letí teď s námi kolem slunce a úplně naši loď obklopil.“

„Jestli je ten oblak inteligentní, pak může být i nebezpečný,“ uzavřel debatu Redhorse.

A pak náhle uslyšel hlas. Byl to telepatický hlas, to mu bylo jasné hned. Na obličejích obou vědců poznal, že i oni dostali zprávu. Navíc obrazovka ukazovala udivenou tvář majora Nowaka-Millse. Bylo jasné, že podivný hlas slyší všichni na palubě KC-1.

Hlas říkal:

Víme, co si myslíte a kdo jste. Děkujeme vám, že jste přišli. Jste záchrana.

„Budu mluvit nahlas,“ řekl Redhorse, když se vzpamatoval,

Harrisonovi a Kochovi. „Bude mi rozumět." Vyhlédl ven.

„Kdo jste? Jak vám můžeme pomoci?"

Odpověď následovala okamžitě:

My jsme my. Ale co je to za neproniknutelnou stěnu, co nás od vás dělí. Musíte ji odstranit, chcete-li pomoci.

Dr. Harrison zavrtěl hlavou. Nahlas řekl:

„V žádném případě, majore. Energetický štít je naše jediná ochrana. Oblak přiznal, že jím nemůže proniknout. Telepatické dorozumívání je možné - a to stačí."

„Považujete oblak za nebezpečný?"

„Za určitých okolností."

„Musíme tu stěnu ponechat," řekl oblaku Redhorse. „Chrání nás před vámi. To není nedůvěra, ale naše životní formy se liší. Přímý kontakt by nás mohl zabít nebo zničit vás. Vysvětlete nám, proč potřebujete naši pomoc."

Jsme energie a živíme se hmotou. Maše slunce mělo kdysi čtyři planety, ale to už je dávno. Od té doby

máme hlad. V této soustavě není už žádná hmota a cestu k jiné hvězdě bychom nepřežili. My a vy můžeme měnit. vy nám dáte hmotu, vy nám dáte energii.

Harrison přistoupil k Redhorsovi.

„Pozor, majore! Zní to tak nevinně, ale ve skutečnosti jsme se setkali s největším nebezpečím, jaké si lze představit. Přesto bych tuto formu života rád studoval. Na druhé straně má rada zní: zmizme odsud, dokud to ještě jde."

Nepustíme vás pryč!

Na obrazovce se objevil první důstojník.

„Pane, možná by zahájení palby byla ta pravá odpověď."

„Energie proti energii?" mýnil Harrison. „Vlastně - proč ne? Člověk sestává z hmoty, a můžete ho hmotou, například kulkou, zabít."

Energie nám nemůže nic udělat, neboť jsme čistá energie a žijeme v čisté energii - v jedné hvězdě. Ale když napadneme její hmotu, narušíme její stabilitu. To by urychlilo náš konec. Potřebujeme hmotu, nic jiného.

„A my vám žádnou hmotu dát nemůžeme. To by byl náš konec.“

Už vás nepustíme pryč.

To byla otevřená vyhrůžka.

Máme vás. Už nemůžete pryč. A ani se věčně nemůžete skrývat za svým energetickým štítem. Je pětidimenzionální, jinak bychom ho mohli prorazit.

Redhorse řekl svému zástupci:

„Dejte minimální zrychlení a řekněte mi, co se stane.“

Za několik vteřin přišla odpověď:

„Nestalo se nic, pane. Loď zůstává na oběžné dráze. Je to, jako bychom za sebou vlekli celou planetu.“

„Mám nápad,“ obrátil se k Redhorsevi dr. Harrison.

„Udělejme pokus. Dejme jim hmotu. Transformačním dělem.“

„Bombu? Co to má být?“

„Bez roznětky, aby nedetonovala. Bomba je hmota.“

Uvidíme, co s ní udělá.“

Redhorse přikývl.

„Dobře, zkusíme to.“

Redhorse, Harrison a Koch upírali oči na světelný oblak. Změna začala okamžitě.

Zpráva, že někde v oblaku je k dispozici kus hmoty, se musela rozšířit neuvěřitelnou rychlostí. Na obrazovkách bylo patrné, jak se ko-

lem bomby soustředí světelné víry a izolují ji. Bylo tam stále jasněji.

„Oblak se stahuje,“ zašeptal Harrison. „Bomba bude nejspíš kontrolovaně přeměněna na energii. Oblak je společná bytost, ale její části jsou egoistické. Jen se dívejte...“

Opravdu to tak bylo. Vnější okraj oblaku se zřejmě bál, že nic z kořisti nedostane. Tlačil se dovnitř - a KC-1 byla náhle volná. Zrychlení nabylo na účinnosti. Loď opustila oběžnou dráhu a vzdálila se od oblaku.

ve velitelské centrále se Redhorse setkával s úlevnými

pohledy. Všichni byli rádi, že unikli nebezpečí.

Vtom hlavní radista zvolal:

„Pane - kontakt!"

Byl to Kasom.

„Redhorsí - musíte pomoci! Okamžitě!"

„Poloha?"

Kasom mluvil dvě minuty. Pak bylo ticho.

KC-1 se vyřítla do vesmíru.

6.

Frasbur byl vysoký a štíhlý. Jeho pleť byla sametově hnědá a černé vlasy husté a lehce zvlněné. Měl mimořádně rychlé reakce.

Ještě Guckyho neviděl, ale hned tušil, že patří k Pozemšťanům, kteří mu způsobili tolik nesnází. Rozhodně se nedopustil té chyby, že by myšoba podcenil. Jestliže se objevil v memohale, musel být přinejmenším teleportér.

Lemyho Danglera neviděl.

Rovněž Gucky reagoval rychle. Ještě než Frasbur stačil sáhnout po zbraní, zavřel helmu a zapnul vlastní ochranný štít. Automaticky zapnul telekom.

„Frasbur, nemýlím-li se. Jestli se těm třem v kleci něco stalo, tak něco zažijete. „

Frasbur rozuměl každé slovo, neboť Gucky mluvil tefrotsky.

„Zajatci nejsou chráněni žádným štítem. Mohl bych je snadno zabít, aniž by mi v tom kdo mohl zabránit. Je to základ pro vyjednávání?"

Byl to základ, to Gucky musel uznat.

„Smrt zajatcům by vám ani Mistrům ostrovů k ničemu nebyla. Naopak."

„Co tedy ode mě chcete?"

„Propusťte zajatce na svobodu, pak vás necháme na pokoji."

„Kladete podmínky, i když jsem v lepší pozici?"

„Zdání klame, Frasbure. Ujist'uji vás, že se zdravý ze svého úkrytu nedostanete, ať si vás chrání individuální štít nebo ne."

„Blufujete."

„Na vašem místě bych o tom nebyl tak přesvědčený," prohlásil Gucky.

„Jak mě chcete donutit k tomu, abych tři Pozemšťany propustil? Jste na mě odkázaný, přiznejte to. A proto budete muset vy přistoupit na mě podmínky."

Frasbur šel ke kontrolnímu pultu. Stiskl tlačítko a ozval se kovový hlas:

„Vaše rozkazy, pane."

„Byl jsem přepaden v memohale. Okamžitě zavřete a hlídejte všechny východy. Pošlete sem deset bojových robotů. Vetřelce je třeba zničit."

Otočil se ke Guckymu.

„Nu?"

Zároveň se otevřely dveře a dovnitř se vřítily bojovní roboti. Okamžitě na myšoba zahájili palbu.

Gucky jednal bleskově. Nasadil své telekinetické schopnosti.

Dokonce i silný individuální štít unese jen určité zatížení, pak se zhroutí. Gucky donutil roboty, aby pálili jiným směrem. Po chvíli se deset impulsních paprskometů koncentrovalo na cíl, který jim určil. •

Na Frasburův ochranný štít.

Časový agent byl tak překvapený, že to dost rychle nepochopil. Zůstal stát jako zkamenělý. Mozek mu pracoval a rozpoznal nebezpečí. Telekinetik! Telekinetik, který roboty donutil napadnout svého pána.

A deset impulsních paprskometů bylo moc i na Frasburův štít.

Frasbur utíkal chodbami, jako by mu byl v patách čert.

Skoro to tak bylo, ale časový agent to nevěděl. Lemy mu totiž zůstal v patách a čekal na svou příležitost.

Zatím čekal marně. Frasbur svůj energetický štít nevypnul.

Časový agent si uvědomoval, že udělal chybu. Prese všechnu opatrnost svého protivníka podcenil, ale jak mohl

vědět, že ten malý cizinec je teleportér a telekinetik zároveň.

Tenhle protivník mu nesmí uniknout. Vždyť by mohl utéci a zajatce vzít s sebou. Pozemšťané mají jistě dost znalostí na poli medicíny, aby odstranili následky hypertransmise.

je tedy třeba uzavřít memohalu shora.

Časový agent došel na konec chodby a zastavil se.

Kovová stěna - to bylo vše, co bylo vidět. Lemy byl přesvědčený, že se nejedná o obyčejnou stěnu, a příští vteřina mu dala za pravdu.

Frasbur stiskl nohou skrytou kontrolku a již se objevily tajné dveře. Než se stačily zavřít, prošel jimi i Lemy.

Nová chodba byla jen slabě osvětlená a mnohem užší.

Frasbur ji nechal postavit, aby měl únikovou cestu, ale v první řadě proto, aby se kdykoli nečekaně a nepozorovaně mohl objevit v přístavu a v lemurské radě.

Lemurům nevěřil.

Věděl, že ani oni nevěří jemu.

Lemyho příležitost přišla, když Frasbur došel na konec chodby.

Nastoupil do antigravového výtahu, který se ihned rozjel vzhůru. Za okamžik byl v přístavu. Pozemek osvětlovaly reflektory. V blízkosti se pohybovaly ozbrojené hlídky. Tady už Frasbur nemohl mít zapnutý individuální ochranný štít, aniž by vzbudil pozornost. Musel ho vypnout.

Lemy už měl dávno připravený miniaturní paprskomet. Byl nastaven tak, aby člověka omráčil, ale nezabil. Omráčení trvalo několik hodin.

Frasbur se zhroutil jako zasažený bleskem. Lemy se přesvědčil, že protivník byl zneškodněn, a pak koncentrovaně myslel na Guckyho a doufal, že myšob bude mít čas se o něj starat.

Čekal.

Gucky sváděl s roboty časového agenta tvrdou bitvu.

Podlaha memohaly byla pokrytá troskami. Každý robot, který do ní vstoupil, byl okamžitě zničen telekinezí.

Pak už žádný nezbyl.

Gucky zavřel dveře. Šel ke kleci a pohlédl na tři bezvládné postavy.

„Můžete myslet, takže mi můžete odpovědět. Jste v pořádku? Nějaká zranění?"

Tako odpověděl za všechny.

Pomyslel si:

Všechno v pořádku. Naše smysly pracují normálně, ale nervy a svaly jsou ochromené. Frasbur nás chtěl poslat k Mistrům ostrovů. Za hodinu. Dostaň nás odsud, Gucky.

„To se lehce řekne. Kasom a Redhorse na nás čekají. Lemy má vyřídit Frasbura. Musíte se vzpamatovat. Jakmile budu mít telepatický kontakt s Lemym, uvidíme dál..."

Odmlčel se. Lemy ho volal. Ochromil Frasbura a čekal na pomoc.

„Hned jsem zpátky. Nebojte se, nebude to trvat dlouho."

Za deset vteřin se materializoval zpět v memohale i s Frasburem. Položil ho na podlahu a vedle něj postavil Lemyho, kterého už bylo zase vidět.

„Nu, Frasbure, co říkáte teď?" zeptal se Gucky triumfálně.

„Vaši roboti jsou všichni na šrot. A teď bych vás chtěl poprosit, abyste vysvobodil tři zajatce ze šoku. Jste k tomu ochoten?"

Frasbur nemohl odpovědět, ale mohl myslet.

A myslel si jasné ne.

Gucky ho prohledal a vzal mu vše, co mohlo být jakkoli užitečné. Pak mu vstříkl prostředek proti ochromení. Frasbur mohl znovu jednat. Ale k ničemu mu to nebylo, protože Lemy na něj neustále mířil zbraní.

Pak Gucky vytáhl z kapsy tubu s tabletami.

„Dábelský vynález, tyhle tabletky! A jak jsou rychlé! Myšlenky to pak mají lehčí. Ale vy jste laik, Frasbure. Jak bych vám to vysvětlil? Prostě, myšlenky se pak prohánějí mozkem tak rychle, že mozek nemá vůbec čas, uchovávat vzpomínky. Už vám svítá?" Frasbur se na Guckyho díval dost vyděšeně.

„vy mi chcete vzít mě vzpomínky?"

„Nejen to," pokračoval Gucky a otevřel tubu. Vyndal hned dvě tablety a rozhlížel se kolem. „Trocha vody by nebyla špatná, pak nejsou tak hořké. Víte, přáteli, tenhle prostředek účinkuje hloubkově. Vzpomínky, které už byly učiněny, zůstanou. Takže nám povíte všechno, co víte až k téhle chvíli. Například, jak vysvobodit zajatce ze šoku. A víc vlastně vědět nechceme. Ale co se stane pak, z toho už moc mít nebudete..."

„Přestaňte!" křičel Frasbur. „vy jste ďábel!"

„Díky za kompliment. Ale nechám vás na pokoji, když mi prozradíte, jak naše přátele támhle v kleci zase uzdravíme."

„A když to udělám - co pak?"

„Jste náš zajatec a nemůžete si klást žádné podmínky, ale slíbím vám, že se vám nic nestane. V žádném případě s vámi nebudeme provádět experimenty."

Frasbur uvažoval. Pak přikývl.

„Tak dobře. Pomůžu vám. Můžu vstát?"

Gucky četl jeho myšlenky a spokojeně zjistil, že Frasbur říká pravdu. Výhled na to, že by z něj měl být navždy tápající idiot, byl pro něj příliš. Chtěl teď spolupracovat, aby později snad mohl utéci.

„Vstaňte, ale žádné prudké pohyby. A dejte si pozor! Jestli zajatcům nějak ublížíte, dostanete celý obsah tuby najednou a mohu vás ujistit, že pak v celém vesmíru nebude větší hlupák, než nějaký Frasbur."

Frasbur přešel k transmitterové kleci a pak ke kontrolkám.

„Mají štěstí," řekl s pohledem na zajatce. „Teď vytvořím speciální transmitterové pole, které šok zcela zahladí. Je to nejlepší a nejrychlejší metoda. Zůstanou při tom v transmitteru. Nebude to trvat ani pět minut."

Gucky zkontroloval Frasburovy myšlenky. Zatím všechno souhlasilo, přesto bylo třeba mít se na pozoru.

Ale i Frasbur byl opatrný. Mají-li Pozemšťané teleportéry a telekinetiky, proč ne telepaty?

Ale nic není těžší, než chtít nemyslet na něco, nač člověk

musí myslet!

Jen na jedinou vteřinu pomyslel Frasbur na páku, za kterou chtěl zatáhnout, a ta myšlenka byla spojena s pojmem „nesprávný“.

Správná páka byla napravo od ní.

Gucky vyskočil a strčil páku zpátky.

„Chtěl jste zajatce někam transportovat. Smůla, Frasbure. Měli nám zmizet před očima, že?“

Frasbur ustoupil.

„Vy jste přece jen i telepat? Tušil jsem to.“

„O to hloupější od vás, že jste se tím neřídil. Lemy, ochromující paprsky. Už to zvládnou sám. Frasbur byl tak laskav, že na to celou dobu myslel.“

Frasbur se zhroutil.

Gucky zatáhl za správnou páku. Transmitterová klec se náhle modře rozzářila. Tako se pohnul jako první.

Mluvit ještě nemůžu, ale to přijde. Byla to správná páka, Gucky. Díky Bohu!

Když se transmitterové pole vypnulo, mohl Tako zase mluvit. Tro-nar a Rakal se pohnuli.

„Je to dobré. Už jsem se bál, že vedlejší účinky budou trvat hodiny.“ Tako pomalu vstal. Gucky otevřel dveře klece.

„Tak,“ řekl, „a teď se ukáže, jestli jsem nenavštěvoval zdravotnický kurs nadarmo. Bully tvrdí, že jsem na něm spal, ten drzoun...!“

Kasom skončil procházku po údolí a teď stál u vchodu do jeskyně. Vtom náhle zaslechl nějaký zvuk. Sálh po zbrani a otočil se.

Gucky se na něj pobaveně ušklíbl.

„Tak, co tlust'ochu, nuda?“

Kasom otázku přeslechl.

„Co je s ostatními? Kde je Lemy? Našli jste je?“

„Všechno v pořádku. Přinesu je. A pak máme ještě hezký balíček, časového agenta Frasbura.“

„A jak je máme všechny narvat do Moskyta?"

„Právě! Spoj se s Redhorseem a zaříd' to. Ať přiletí co nejbliž, pak se teleportujeme. Můžeš domluvit hodinu. Redhorseovi to sem může trvat nejdéle tři hodiny. Ale ať nepřistává, bylo by to nebezpečné. Za chvíli jsem tu s ostatními."

Kasom se rychle spojil s majorem Redhorseem. Pak si sedl před jeskyni a čekal.

Nejdřív se objevil Tako s dvojčaty. Byli ještě vyčerpaní, ale jinak v pořádku.

Gucky se materializoval s Frasburem na rukou a Lemym v náprsní kapse. Časový agent byl napůl v bezvědomí.

Čas míjel jen pomalu. Tako a dvojčata vyprávěli o dobrodružství v hyperprostoru. Zvláště jejich setkání s Harnem vzbudilo nelíbený Kasomův a Guckyho zájem.

Vtom zaslechli bručivý zvuk, pronikající až do jeskyně.

„Zmizte!" zasyčel Gucky a lehl si na břicho. „Do jeskyně! Já se po-rozhlédnu."

Gucky okamžitě objevil čtyři kluzáky, vznášející se nad pohořím.

„To nám ještě chybělo!" zanađával. „Co hledají zrovna tady? Zdá se, že nejsou těžce ozbrojení. Vyřídít bychom je zvládli, ale jestli budou vysílat, je nám náš úkryt k ničemu."

Kluzáky přistály. Vystoupilo několik uniformovaných Lemurů a všichni začali živě diskutovat. Jejich hlasy byly slyšet až k jeskyni, slova však byla nezřetelná.

Pak Lemurové přestali diskutovat, vybavily se různými přístroji a vydali se směrem k potůčku. Dva piloti zůstali u strojů.

„To je hloupé, že nevíme, co chtějí," konstatoval Tako

„Můžeme to zjistit," navrhl Lemy. „Mohl bych se zneviditelnit a zaletět k nim."

„Redhorse už je na cestě," poznamenal Kasom. „Snad projde lemurskými liniemi. Vždycky jsou d'ábelsky opatrní."

Náhle se opět objevil Lemy.

„Hledají nějaký kov," řekl a hladce přistál. „Má být tady v

údolí, zjistili to svými přístroji. Nemusíme se jich bát."

„Ale až odstartuju, všimnou si toho," zdůraznil Kasom.

„Prospektoři," zabručel Gucky. „Kdo by to řekl?"

Kasom pohlédl na hodinky.

„Ještě deset minut. Připravme se."

Naposledy probrali podrobnosti. Hned, jak přijde hyperimpuls, mají na něj Tronar a Rakal nastoupit. Bez časové ztráty se materializují na KC-1. Tako se teleportuje spolu s Guckym a vezmou Frasbura. Lemy bude zase v Guckyho kapse. Jedině Kasom bude mít starosti, protože se musí s cenným Moskytem dostat na KC-1. Kdyby se mu to nepodařilo, bude muset letět na CREST III na vlastní pěst.

Pět minut.

Ještě deset vteřin.

A pak to v reproduktoru zapraskalo.

Smluvený signál! Přesně po pěti vteřinách zase zmizel.

Kasom se otočil.

Byl v jeskyni sám.

„Teď!" řekl major Redhorse. Hyperimpuls se začal vysílat. Ještě než vysílání skončilo bylo na palubě KC-1 o čtyři lidi víc, nemluvě o Guckym a Lemym. Všichni se materializovali v radiocentrále.

„Co je s Kasomem?" zeptal se Redhorse.

„Přiletí sám - doufejme."

Redhorse pohlédl na obrazovku.

„Nezbývá nám nic jiného, než co nejrychleji zmizet. Za pár minut tu vypukne peklo. Snad se Kasomovi podaří proletět."

„Zvládne to," řekl Tako optimisticky. „Důležité je, abychom Frasbura dopravili k Rhodanovi. Vytáhne z něj vše, co je důležité. Kasom - no, upřímně řečeno, o něj si starosti nedělám."

Redhorse dal majorovi Nowakovi-Millsovi příslušné pokyny. KC-1 se s velkým zrychlením řítí z nebezpečné oblasti. Lemurové ji začali pronásledovat, ale loď brzy zmizela

v lineárním vesmíru.

Asi dvě stě světelných let od Kahala se KC-1 opět vrátila do normálního vesmíru, aby pátrala po Kasomovi. Po dvou hodinách to vzdali.

Redhorse byl znepokojený. Lemy a Gucky byli optimističtější.

„Možná udělal okliku, aby to bylo bezpečnější. My jsme na přímém kursu do Redpointu. Možná že Kasom zvolil jiný kurs.“

„To je samozřejmě možné.“ Redhorse se nedal snadno přesvědčit. Byl zodpovědný za to, že se všichni účastníci expedice ve zdraví vrátí na CREST III. „Ale nemusí to tak být.“

„Kasom,“ řekl Gucky, sám ne úplně přesvědčený, „jak ho znám, by letěl na CREST III dokonce i bez Moskyta. Ten dokáže všechno.“

„Já si přece jen dělám starosti,“ přiznal se Lemy.

„Já taky,“ zamumlal myšob tichounce.

„Ty, Gucky,“ napadlo náhle Lemyho. „Chtěl jsem se tě na něco zeptat. Jak to bylo s těmi tabletami, kterými jsi vyhrožoval Frasburovi? Něco takového přece vůbec neexistuje!“

„Jistěže ano,“ tvrdil Gucky zatvrzele.

„Ale no tak! Odkud to máš?“ Gucky sáhl do kapsy a vytáhl malou tubu. Položil si ji na dlaň a ušklíbl se.

„Myslíš tohle? To jsou tabletky proti bolesti zubů. Staromódní věc. Ale co jsem měl dělat? Všichni Pozemšťané buď nosí protézu, nebo mají zcela zdravé zuby. Ale kdo by udělal protézu mně? Takže si беру tabletky, když mě bolí zuby.“

Lemy poznamenal:

„Buď rád, že máš jen jeden zub, takže ti jen jeden taky můžou vytrhnout. Hodně zábavy!“

Gucky ho sprážil pohledem a pak odhopsal do velitelské centrály.

„Tak tedy," řekl major Redhorse a kývl na šéfpilota. „Kurs Redpoint. Přímý let na CREST III."

Za několik hodin spatřili Redpoint. Rudá hvězda byla vidět pouhým okem, když se KC-1 vynořila z lineárního vesmíru. Při té příležitosti nechal Redhorse poslat krátký radiogram, kterým identifikoval sebe i svou loď.

Frasbur ležel v kabině, připoután k lůžku. Byl opět při vědomí, ale na všechny otázky odpovídal zatvřelým mlčením. Tako, Rakal a Tro-nar se plně zotavili a netrpělivě čekali na setkání s Rhodanem. Jejich zpráva o hyperprostoru ho jistě bude zajímat.

I Redhorse měl své problémy. Profesor Koch a doktor Harrison zplodili sáhodlouhý článek o svém setkání se světelným oblakem, který se jen hemžil odbornými termíny. Normální člověk z toho nebyl moudrý.

CREST III už byla vidět.

KC-1 mohla vlétnout přímo do jednoho z hangárů. Když se velká hala naplnila dýchatelným vzduchem, dostal Redhorse povolení opustit loď.

Gucky vystoupil společně s dvojčaty, Takém a Lemym a čekal, až dva důstojníci přinesou zajatého agenta Frasbura. Časový agent se tvářil neproniknutelně, ale oči mu blýskaly vztekem.

Dveře do vnitřku CRESTU III se otevřely. Do hangáru přišel Rhodan, doprovázený několika důstojníky. Dlouho se díval na Frasbura, ale neřekl ani slovo. Pohledy obou mužů se na několik vteřin setkaly, pak Frasbur sklopil hlavu.

Rhodan se otočil.

„Dopravte ho do zajištěné kabiny. Později si s ním promluvíme."

Čekal, až oba důstojníci se zajatcem zmizí. „Redhorse, můžete předat velení Korvety opět majoru Nowakovi-Millsovi. O všem ostatním si promluvíme za půl hodiny na velitelském můstku;. Čekám vás tam."

Chtěl se otočit, ale Gucky byl

rychlejší. Chytil Rhodana za uniformu.

„Vlastně jsme ti jen chtěli rychle přinést Frasbura, Perry. Musíme ještě jednou na Kahalo, i když nás to mrzí. Nechybí ti ještě někdo?”

Rhodan se zastavil a znovu se rozhlédl. Pozorně si prohlédl všechny přítomné. Pak zavrtěl hlavou.

„Ne, nikdo mi nechybí. Kdo by to měl být?”

Gucky se pokusil číst v jeho myšlenkách, ale tam byl náhle neproniknutelný blok. Co chtěl Rhodan skrýt?

Redhorse řekl: „Pane, musíme najít Melbara Kasoma. Všechno šlo tak rychle, byli jsme pronásledováni...”

U dveří do hlavní chodby se objevil obrovitý stín. Do hangáru vešel Kasom.

„Nešlo to ale dost rychle," řekl dobrosrdečně. „Já jsem byl rychlejší. Už hodiny sedím tady na CRESTU III a dělám si ty nejhorší výčitky, že jsem vás tam nechal tak bezmocné. Právě jsem chtěl odstartovat pro vás - a vy jste tu.”

Redhorse se na něj zadíval zároveň s úlevou a našťavaně, ale nic neřekl.

I Lemy mlčel. Čekal, až ho Kasom zvedne ze země.

„No, Krátký, ty vůbec nic neříkáš.”

„Jsem jen rád, že jsi tu, Tlust’ochu," zašeptal Lemy dojatě.

Gucky nebyl ani trochu dojatý

Řekl několik věcí, jejichž zveřejnění by podstatně obohatilo slovník průměrného Pozemšťana.

Bohužel to nebyly věci vhodné k otištění.